

Sensiz Yaşam

– conı · 02 Mayıs 2013

94.SENSİZ YAŞAM (hz.2010-Kadıköy)

İstesem de göremem, saramam artık seni,
Gözyaşlarımla, sarınca sana beyaz kefeni.
Desem ki kimsesiz, yalnız bırakma beni,
Netice, mecnun oldum, deli oldum, deli!

Birlikte, elli üç yıllık bir ömür sürdük,
Zaman geldi, ateş olduk, kor olduk,
Nasipmiş ki bir ara, seyyah olduk,
Yurt içi, yurt dışı, nice güzel yerler gördük.

İnsan fani imiş, bir varmış, bir yokmuş,
Yokluğun kâlbime saplanan zehirli bir okmuş!
Teselli etmek isteyen, çırpınan dostlar çokmuş.
Bu beden yalnız kalmaktan çok, çok korkmuş!

Öldüğün ânı her gün defalarca yaşıyorum,
Duygularım, o kadar güçlü ki şaşıyorum,
Teselli arıyorum, dağlar, tepeler aşıyorum!
Yanında durgun suydum, şimdi sel olup taşıyorum.

Sana aşık olup, pek çok sevince,
Sana özlem duyarım, dışardan eve girince,
Hele bir de giysilerin, resimlerin görünce,
Yüreğim hepten sızlıyor, inceden, ince!

Bence maksat, sevmekse eğer?
Acı çeksem de her türlü cefaya değer!
İstersin ki sevgilin devamlı yanında olsun,
Ama, sevdiğin kâlbideyse, bence ne fark olsun?

(Şiirlerime güzel sesiyle değer kattığı için
Güzin hanıma teşekkürler)